

Sygn. akt IV CSK 249/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa G.O.  
przeciwko M. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce komandytowej w  
W.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 21 listopada 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powoda  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 29 września 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz pozwanej od powoda kwotę 5400,- (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398<sup>4</sup> § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie

podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

W ocenie Sądu Najwyższego powołane przesłanki nie zostały wykazane, wskazanych wyżej wymagań skarżący bowiem nie spełnił. W obszernym uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący przytacza szereg orzeczeń Sądu Najwyższego na uzasadnienie tezy, że konieczne jest rozstrzygnięcie zagadnienia, czy przy zgodzie czynnej dorozumianej inwestora na zawarcie przez wykonawcę umowy z podwykonawcą warunkiem solidarnej odpowiedzialności inwestora z wykonawcą wobec podwykonawcy na podstawie art. 647<sup>1</sup> § 5 k.c. jest to, by inwestor znał postanowienia dotyczące wysokości wynagrodzenia podwykonawcy lub sposobu jego ustalenia, ewentualnie także zasady lub podstawy odpowiedzialności wykonawcy za zapłatę wynagrodzenia wykonawcy. Nie można zakwalifikować jako istotnego zagadnienia prawnego takiego zagadnienia, które nie cechuje się nowością i istotnością, a zatem zostało już wyjaśnione i rozwiązane w orzecznictwie. Z tej przyczyny nie zachodzi potrzeba dokonania kolejnej analizy art. 647<sup>1</sup> k.p.c., zwłaszcza wobec licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego w tym przedmiocie (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2008 r., III CZP 6/08, OSNC z 2008 r., nr 11, poz. 121, OSP z 2009 r., nr 6, poz. 67, OSP z 2009 r., nr 9, poz. 90, wyrok z dnia 6 października 2010 r., II CSK 210/10, OSNC z 2011 r., nr 5, poz. 59, OSP z 2012 r., nr 5, poz. 48,

oraz wyroki z dnia 26 czerwca 2008 r., II CSK 80/08, M. Prawn. z 2008 r. nr 22, poz. 1215, z dnia 11 grudnia 2008 r., IV CSK 323/08, z dnia 4 lutego 2011 r., III CSK 152/10, z dnia 5 września 2012 r., IV CSK 91/12, z dnia 27 czerwca 2013 r., III CSK 298/12 - nie publ.) i usunięcia rozbieżności w zakresie wymogów dotyczących zgody dorozumianej czynnej inwestora uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2016 r., III CZP 108/15, (OSNC 2017 r., nr 2, poz.14, Biul.SN 2016 r., nr 2, poz. 7, KSAG 2016 r., nr 2, poz. 131), w której wyrażono pogląd, że skuteczność wyrażonej w sposób dorozumiany (art. 60 k.c.) zgody inwestora na zawarcie przez wykonawcę umowy o roboty budowlane z podwykonawcą jest uzależniona od zapewnienia mu możliwości zapoznania się z postanowieniami tej umowy, które wyznaczają zakres jego odpowiedzialności przewidzianej w art. 647<sup>1</sup> § 5 k.c.

Skarżący powołując się na oczywistą zasadność skargi odwołuje się do naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 378 i 382 k.p.c. i przedstawia krótki wywód na uzasadnienie zarzucanego uchybienia. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. Zarzut uchybienia przepisom postępowania może być skuteczny jedynie wówczas, gdy skarżący wykaże, że miały one istotny wpływ na rozstrzygnięcie, a skarżący poza wskazaniem na okoliczności uzasadniających wskazane uchybienie, w tym również niedopuszczalne jako odnoszące się do oceny dowodów, nie zawarł żadnego wyводу wskazującego na znaczenie ewentualnych uchybień dla rozstrzygnięcia w świetle motywów Sądu drugiej instancji.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup>

k.p.c. oraz § 2 pkt 6 i 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

jw